

ROZE TOP: KAREN MILLEN. OORBELLEN: CALVIN KLEIN JEWELS.

“ IK KAN
HEEL
GOED
MET
MEZELF
OPSCHIETEN ”

MIEKE VAN DER WEY (55) WORDT GEÏNTERVIEWD DOOR MARGRIET DE GROOT
FOTOGRAFIE: ANNE REINKE / STYLING: PIETER VAN LOON / VISAGIE: THEO HOPMAN

Mieke van der Wey heeft een indrukwekkende cv: ze schreef twee boeken, vult een boekenrubriek en presenteert programma's op radio en tv. "Meestal hoor ik dat ik in het echt veel leuker ben dan op tv."

Vandaag zit alles haar tegen. Bankpasje voor de zoveelste keer kwijt, zodat ze geen bloemen voor een vriendin kan kopen en dus ook geen lekkers voor bij het interview. Waarvoor welgemeende excuses. Inmiddels is het pasje toch weer teruggevonden ("Zullen we zo samen iets halen, dan?") door een tip van haar moeder: ga in gedachten terug naar het moment waarop je het verlorene voor het laatst hebt gebruikt. Pasje zat dus in de oude hardloopjas. Een hele opluchting. Het appartement hartje Amsterdam heeft een grootse entree en dito uitzicht. Het is een en al licht en ruimte met warme kleuren, kloeke meubels en veel diverse kunst. Op en rond de tafel stapels boeken, kranten en tijdschriften. Plus een ouderwets naaimandje, want als je toch zit voor een interview, kun je net zo goed eindelijk eens die knopen aan de zakken van een jurk naaien.

Je hebt er handigheid in.

"Vroeger naaide ik vaak mijn eigen kleren. Ik denk dat we in onze tijd een stuk minder bezig waren met ons uiterlijk. We waren langer kind, ik werd pas op mijn vijftiende ongesteld."

Was je vroeger ook al zo'n opvallende verschijning?

"Op het gymnasium te Gorkum zat ik in een klasje van elf leerlingen, dus opvallen was geen issue: iedereen viel op. Ik was altijd al lang, maar in de tweede klas schoot ik omhoog. Dat vond ik niet prettig, zeker omdat ik zulke grote voeten had. Ik weet nog dat ik voor de klas stond met mijn Franse lerares. Ik had gele schoenen aan en had niet in de gaten dat mijn voeten daarin heel groot leken. Die lerares vroeg toen: 'Goh, wat voor maat schoenen heb jij eigenlijk?' Niet zo slim om dat zo voor de hele klas te vragen. Ik was onhandig groot, met grote handen en grote voeten. Nu kan het me geen bal meer schelen, de verhoudingen kloppen ook beter. Toch blijft het apart dat ik vaak van die kleine, poezelige vriendinnen heb. In verhouding met hen ben ik de stoere, uit de klei getrokken meid."

Droomde je toen al over een televisiecarrière?

"Nee, als ik al droomde dan was het over acteren. Dat heb ik op de middelbare school veel gedaan en daar wilde ik ook het liefst in doorgaan. Het zat er al vroeg in. Mijn moeder heeft me altijd gezegd dat ik als kind heel veel gedichtjes van Annie M.G. Schmidt uit mijn hoofd kende. Dan kwam ik naar haar toe en zei dat ik een versje had geleerd. Dat was kennelijk iets spontaans, ik deed het uit mezelf. Ik kan nog steeds hele lappen opzeggen. Dat was iets waar mijn ouders dankbaar gebruik van maakten. Als er een of

andere festiviteit was binnen de familie, zetten ze mij op tafel en hoppa, ik kon altijd wel een leuk optreden verzorgen.

Dus ja, naar de toneelschool wilde ik heel graag, maar ik durfde het thuis niet te zeggen. Het was een ambitie waar ik een beetje besmuikt om was. Ik was bang dat ze me zouden uitlachen. Het lag niet voor de hand dat ik zo'n wens zou koesteren. Ik kwam immers uit een gereformeerd gezin waarin toneel en theater geen enkele rol speelden. Mijn ouders hebben altijd erg de nadruk gelegd op ontwikkeling en het vergaren van kennis. Ze hadden mijn oudste zusje en mij naar het gymnasium gestuurd zodat daaruit een universitaire studie zou volgen. Ik had een goed stel hersens meegekregen en daar had ik naar te handelen. Studeren was de enige logische keuze.

Ik ben Nederlands gaan studeren in Amsterdam en heb me tijdens dat eerste jaar alsnog ingeschreven voor de toelatingscursus van de toneelschool. Dat heb ik in het geniep gedaan, alleen mijn toenmalige vriendje wist ervan. Als ik zou worden aangenomen, was het nog vroeg genoeg om mijn ouders daarvan in kennis te stellen. Ik ben niet aangenomen, maar heb nog wel de toelatingsklas gedaan. Will van Kralingen was mijn mentor. Ik bleef toneel zo leuk vinden, dat ik me bij het studententoneel aansloot. Daar heb ik Arthur Japin en Rosita Steenbeek ontmoet. Onze hechte vriendschap is daar ontstaan. We waren allemaal jong, ver weg van thuis, de wereld lag voor ons open. Dan smeed je vriendschappen voor het leven. Moet je kijken wat die mislukte toneelaspiraties mij hebben opgeleverd; geweldige vriendschappen, belangstelling voor theater en een vak dat daar af en toe toch mee gelinkt is. Misschien is dat veel leuker dan dat ik een halfgelukte actrice was geworden. Naarmate je langer leeft, zie je beter dat bepaalde interesses en dingen altijd terug komen. Het kan later in een andere vorm nog iets opleveren."

Ze staat op om uit te beelden wat ze bedoelt, dat het verleden ons meer te vertellen heeft dan de toekomst: "Er is een volk dat heel anders naar het leven kijkt dan wij. Wij hebben het beeld dat de toekomst voor ons ligt en het verleden achter ons. Wij lopen de toekomst tegemoet." Ze doet een paar grote passen naar voren. Dan houdt ze halt, denkt na en loopt achteruit. "Dat volk heeft een heel ander beeld, dat volgens mij beter klopt. Zij vinden dat je met je rug naar de toekomst toe loopt. Je ziet de toekomst niet, je weet niet wat daar ligt, terwijl je het verleden juist wel goed kent. Als je het zo bekijkt, zie je het verleden langzaam verdwijnen. Dat is een veel mooier beeld dan blindelings de toekomst tegemoet lopen."

Je komt heel zelfstandig over. Klopt dat beeld?

"Helemaal. Ik ben zo'n beetje op de tweede emancipatiegolf groot geworden. We werden opgevoed met het idee dat we onze eigen →

*"We waren
allemaal jong,
ver weg van
huis, de
wereld lag
voor ons open"*

JURK: HUGO BOSS BLACK,
ARMBAND: NYM DESIGN

'Het is een enorme stap om in je eentje een huis te kopen, ook omdat je daarmee aan jezelf toegeeft dat je alleen bent'

BOOTHALJURK: COMPAGNIA ITALIANA. DOORBELLEN: CALVIN KLEIN JEWELRY

boterham moesten verdienen. Mijn vader stuurde zijn oudste twee dochters niet naar het gymnasium met het idee dat we later in de spinazie gingen roeren. Ik had een heel geëmancipeerde moeder, zeker voor haar tijd, die veertig jaar voor de klas heeft gestaan. Ik weet niet beter dan dat ik een werkende moeder had. Het is überhaupt nooit in mijn hoofd opgekomen dat ik niet zou werken. Onbestaanbaar. Trouwen en thuiszitten was in de jaren zeventig ook een stuk minder gangbaar natuurlijk. Ik heb zelfs nog nooit samengewoond. Wel een beetje, dat ik een tijdje bij hem zat of hij bij mij, maar nooit samen een huis of bed gehad. Na een tijdje vond ik het altijd prettig om weer naar mijn eigen huis te kunnen gaan. Op de een of andere manier trof ik altijd mannen die niet zo nodig hoefden samen te wonen. Als ik het eens wilde, dan hadden zij daar geen oren naar. Ze waren allemaal op hun eigen manier einzelgängers."

Hoe bevalt het getrouwde leven je nu?

"Heel goed, het is heel gezellig en helemaal niet zo moeilijk als ik had gedacht. Ik ben ook nooit tegen het huwelijk geweest, maar ben gewoon nooit gevraagd. Als een van mijn andere vrienden mij ten huwelijk had gevraagd, had ik misschien ook ja gezegd. Ik geloof niet in een ware liefde. Ik ben dol op Sijbolt, ik zou hem voor geen goud willen missen, maar om nou te roepen dat ik mijn hele leven op hem heb gewacht? Onzin.

We delen veel, maar vooral in praktisch opzicht zijn we niet gelijk aan elkaar. Sijbolt is nogal opruimerig. Toen ik hier alleen woonde, was het een nog veel grotere zoi. Als hij weggaat, is het aanrecht altijd schoon, staan de spullen in de vaatwasser en is 'ie zelfs aangezet. Ik heb altijd van die opruimerige mannen gehad. Mijn eerste vriendje Hans was fotograaf en heel ordelijk, en ik heb een relatie gehad met een tandarts, helemaal een pietje-precies. Alleen Jeroen Pauw was net zo'n sloddervos als ik. We waren heel veel samen, zeker zomers gingen we weken varen met zijn boot. Waarom het met hen allemaal is misgelopen en met Sijbolt niet? Voor een deel komt het door de fase in mijn leven. Kennelijk was ik tegen mijn vijftigste toe aan een bestendige relatie.

Met Hans ben ik lang samen geweest, tien jaar. Ik dacht echt dat hij de man van mijn leven was. We zijn uit elkaar geweest, weer samen gekomen en het is uiteindelijk toch misgelopen. Dat was voor mij een enorme teleurstelling. De verhouding met Jeroen begon heel losjes, zo van 'we zien wel'. Maar als het een aantal jaren duurt, dan verandert die houding. Ga je toch denken dat het misschien meer moet zijn, dat het tijd wordt om samen beloftes te doen. Voor hem lag dat anders, hij was daar niet aan toe en is daar misschien nooit aan toe. Daar loopt het dan op stuk. Ik neem het ze niet kwalijk. Zo zitten ze in elkaar. Hans is weer alleen, en Jeroen woont nog steeds niet samen met zijn huidige vriendin. Ook de tandarts is bij mijn weten vrijgezel gebleven na mij. Het lag dus →

PAK: EMPORIO ARMANI. RICHES BLOUSE: LAUREN BY RALPH LAUREN. SCHOENEN: HUGO BOSS.

‘Op de een of andere manier trof ik altijd mannen die niet zo nodig hoefden samen te wonen’

BLOUSE: HUGO BOSS, OORBELLEN: DYRBERG/KEEN

meer aan hun karakters dan aan mij. Bovendien kan ik heel goed met mezelf opschieten en ben ik omringd met mensen die trouwen en samenwonen maar getrut vinden. Soms was het wel jammer om thuis te komen met bloemen en verhalen en niemand te hebben om alles aan te vertellen. Maar ik kan goed de knop omzetten, dus in zo'n geval zette ik leuke muziek op, keek ik nog even naar de televisie of schonk een glas wijn in en belde iemand.”

Waar ben je trots op?

“Op dit huis. Ik heb het destijds aangedurfd dit huis met zo veel ruimte alleen te kopen. Ik heb het helemaal zelf voor elkaar gebokst, zonder kruiwagens van thuis. Het is een enorme stap om in je eentje een huis te kopen. Niet alleen financieel en praktisch gezien, maar ook omdat je daarmee aan jezelf toegeeft dat je alleen bent. Ik wilde een stevig huis waar ik het in mijn eentje fijn heb, geen huis waar een heel gezin in moet. Er hebben veel pasgescheiden vriendinnen gelogeed, soms wel een halfjaar. Die ruimte is nu de werkkamer van Sijbolt geworden, maar ons huis blijft nog altijd de ideale plek voor vrienden om te overnachten als het plots later is geworden.

In mijn vak ben ik ook selfmade, ik heb nooit een cursus gevolgd of een coach gehad. Mijn eerste programma bij AT5 was meteen live. De eerste keren was ik al blij als ik het eind van de uitzending haalde. Na een poosje kwam er een omslagpunt, ik greep ineens in en vroeg door. Dat was een soort mijlpaal, dat ik de controle over het gesprek nam en niet bang was om uitleg te vragen. Inmiddels lopen werk en privé heel erg door elkaar. Dat is een enorme zegen. Er is geen kloof tussen mijn werk en mijn leven. Ooit zal televisie wel ophouden, ik kan niet eeuwig op de buis blijven. Je moet je daar niet te krampachtig aan vastklampen. Ik zorg ervoor dat ik voldoende potjes op het vuur heb. Radio kun je veel langer volhouden dan televisie en ik vind het minstens zo leuk. De laatste tijd heb ik het schrijven ook weer opgepakt, weliswaar op bescheiden schaal, maar ik merk dat ik er lol in heb. Het is de som der delen die het leuk maakt, ik kan niet één ding kiezen. Kennelijk past het bij mij. Ik kan mezelf heel goed kwijt in wat ik doe. Ik ben er nooit op uit geweest om beroemd of bekend te worden. Ik ben zo'n type tegen wie mensen zeggen: ‘Ken ik u ergens van?’ En dan denken ze dat ik de buurvrouw van hun zwager ben of zo. Erger is de vraag: ‘Bent u beroemd?’ Mijn reactie is steevast: ‘Als u dat niet weet, dan zal dat wel niet.’

Natuurlijk ben ik ijdel, anders doe je dit vak niet, maar ik ga gewoon zonder make-up de deur uit. Kan me niets schelen. Ik wil niet van mijn eigen kop vreemden. Als je leuk gekapt, geknipt en opgefrist wordt en je zit in het goede licht, ja dan zie je een andere Mieke. Dat is gewoon een andere verschijningsvorm van mezelf. Meestal hoor ik dat ik in het echt veel leuker ben dan op tv. Nou, beter dat dan andersom, moet je maar denken.” ■

Maria Idske van der Wey (2 augustus 1953) is vijf jaar getrouwd met Sijbolt Noorda. Mieke groeide op in een gereformeerd gezin van vier kinderen. Ze studeerde Nederlandse taal- en letterkunde en begon haar loopbaan bij *Het Parool*. Voor de NCRV maakt ze *Hart en Ziel* en Mieke doet de boekenrubriek in de *NCRV Gids*. Met Peter de Bie presenteert ze de TROS Nieuwsshow en ze is een van de presentatoren van Met het *Oog op Morgen* op Radio 1. Met zus Joke schreef Mieke de kinderboeken *De kattenbende van Beestenvreugd* en *Turias en de dansende beer*.

OLAZ

Jonger uitziende huid,
precies waar jij dat wilt.

Nieuw:
Regenerist Precisie Serie van Olaz

Deze nieuwe Regenerist Precisie Serie bestaat uit drie professioneel geïnspireerde anti-verouderings producten voor je huid. Deze producten kunnen ieder afzonderlijk gebruikt worden, maar ook in combinatie met elkaar, afhankelijk van waar jij het nodig hebt. De *30-Second Wrinkle Filler* werkt onmiddellijk om lijntjes en rimpels op het voorhoofd zichtbaar te verminderen. Het *Lifting Oogcontour Serum* is speciaal ontwikkeld voor de rimpels rondom de ogen. En de *Anti-Aging Lip Treatment* vermindert zichtbaar lijntjes en rimpels rondom de mond. Met deze nieuwe Regenerist Precisie Serie van Olaz kun jij je nu richten op deze drie specifieke zones.

Voor een indrukwekkend jonger uitziende huid,
precies waar jij dat wilt.

www.olaz.nl